

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5281/2019
01.10.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јасика, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Александар Ружичић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2322/19 од 08.10.2019. године, у седници одржаној 01.10.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

Ревизија тужиље се делимично **УСВАЈА**.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж 2322/19 од 08.10.2019. године у ставу 1. изреке у делу одлуке којом је преиначена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 950/17 од 18.03.2019. године и одбијен тужбени захтев тужиље за накнаду нематеријалне штете, тако што се жалба туженог **ОДБИЈА** као неоснована и потврђује пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 950/17 од 18.03.2019. године у ставу 1. и ставу 3. изреке.

У преосталом делу у односу на одлуку којом је цитирана првостепена пресуда потврђена (став 2, 4. и 5. изреке), ревизија се **ОДБИЈА** као неоснована.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени да тужиљи на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 172.772,00 динара у року од 15 дана од дана пријема отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 950/17 од 18.03.2019. године, ставом 1. изреке, обавезан је тужени да тужиљи исплати на име нематеријалне штете и то: за претрпљени страх 90.000,00 динара, за претрпљене физичке болове 90.000,00 динара, за претрпљене душевне болове због умањења животне активности 150.000,00 динара и душевних болова због наружености 50.000,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и да тужиљи плати материјалну штету од 71.250,00 динара са законском затезном каматом од

пресуђења па до исплате и трошкове парничног поступка од 115.664,50 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке о трошковима па до исплате, све у року од осам дана. Ставом 2. изреке, одбијен је као неоснован преостали део тужбеног захтева тужиле за накнаду нематеријалне штете и то: за претрпљене физичке болове износ од 90.000,00 динара, за претрпљени страх износ од 90.000,00 динара, за душевне болове због умањења животне активности 183.000,00 динара и душевне болове због наружености износ од 50.000,00 динара. Ставом 3. изреке, обавезан је тужени да тужилци на име накнаде материјалне штете исплати 71.250,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате. Ставом 4. изреке, одбијен је захтев тужиле као неоснован за разлику између траженог и досуђеног износа на име накнаде материјалне штете, као и захтев тужиле за досуђење законске затезне камате на износ од 33.000,00 динара од 28.07.2016. године па до дана пресуђења, на износ од 6.180,00 динара од 02.08.2016. године до пресуђења, на износ од 11.200,00 динара од 28.07.2016. године до пресуђења, на износ од 75.000,00 динара од 01.08.2015. године до пресуђења, на износ од 1.250,00 динара од 19.08.2016. године па до пресуђења, на износ од 8.000,00 динара од 08.03.2016. године па до пресуђења, на износ од 3.800,00 динара од 19.07.2016. године до пресуђења, на износ од 4.000,00 динара од 19.12.2015. године до пресуђења. Ставом 5. изреке, одбијен је захтев тужиле као неоснован за разлику између траженог износа од 260.000,00 динара и досуђеног износа на име трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2322/19 од 08.10.2019. године, жалба тужиле је одбијена, а жалба туженог усвојена и пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П 950/17 од 18.03.2019. године је потврђена у побијаном одбијајућем делу (ставови 2, 4. и 5. изреке) а преиначена у усвајајућем делу (став 1. и 3. изреке), тако што је одбијен тужбени захтев за накнаду нематеријалне штете и то на име претрпљеног страха у износу од 90.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова 90.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због умањења животне активности 150.000,00 динара, на име претрпљених душевних болова због наружености 50.000,00 динара све са законском затезном каматом од пресуђења до исплате и захтев тужиле да јој тужени накнади материјалну штету у износу од 71.250,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате, као и у делу одлуке о трошковима поступка тако што је одбијен захтев тужиле да јој тужени накнади трошкове поступка. Ставом 2. изреке, обавезана је тужилца да туженом на име трошкова поступка исплати износ од 160.650,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате у року од 15 дана. Ставом 3. изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију из свих разлога предвиђених чланом 407. ЗПП.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11... 55/14) и утврдио да је ревизија делимично основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 20.03.2015. године у ... у улици, тужила је стала испред куће свог комшије ВВ. Тужила је уз сагласност комшије ангажовала ГГ да посече три стабла која су сметала. ГГ је критичног дана дошао са туженим да изврши сечу стабала. Тужени је секао кисело дрво на ком је направио рез тако да пада према улици где је стајала ДД која се старала да возила у том тренутку не прођу путем. Тужила је чула да у њеној кући која се налази тачно преко пута звони телефон и потрчала да се јави у том тренутку је ГГ викнуто „пази АА дрво пада“. Том приликом дрво је поклопило тужилу. На лицу места је дошла полиција и хитна помоћ, а тужила је пребачена у Дом здравља ..., затим на КБС Бежанијска Коса и на крају у УСКЦС, где јој је указана медицинска помоћ и констатована тешка телесна повреда у виду прелома горњег крајка леве голењаче која је санирана неоперативним путем. Услед наведене повреде тужила је трпела физичке болове и страх који су ближе утврђени првостепеном пресудом, а као последица повреде код тужиле је настало умањење животне активности 15% и постоји наруженост средњег степена.

Сходно напред утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је нашао да је критичном приликом тужени обављао опасну делатност што представља основ за његову одговорност, због чега је дужан тужилу накнадити штету. При том је утврдио да је тужила допринела настанку штете са 50%, па је имајући у виду дужину трајања претрпљених физичких болова, јачину претрпљеног страха, степен умањења животне активности и естетске наружености, тужилу досудио изнесе ближе означене у ставу 1. изреке првостепене пресуде. Досудио јој је и део новчаног износа ради накнаде материјалне штете. У преосталом делу је тужбени захтев одбио као неоснован.

Другостепени суд није прихватио овакав став првостепеног суда везано за основ одговорности туженог за насталу штету. По налажењу другостепеног суда, одговорност туженог треба да се цени према члану 170. ЗОО. Ово из разлога што је у конкретном случају ГГ послодавац туженом, а мора се имати у виду и да Закон о раду дефинише послодавца, као између осталог, физичко лице које запошљава односно радно ангажује једно или више лица (члан 5. став 2. Закона о раду). Тужени, с обзиром да је критичном приликом био радно ангажован од стране ГГ одговара као запослени сходно члану 170. став 2. ЗОО. Он би одговарао лично само за намерно скривљену штету. Тужила није доказала да је тужени скривио штету намерно, већ је према наводима тужиле тужени одговоран што није обезбедио лице места док је обављао пословну делатност. Погрешно је првостепени суд радњу туженог ценио кроз одредбе опасне ствари, односно опасне делатности, сматрајући да је одговорност туженог објективна, што другостепени суд не прихвата, налазећи да се тужени није бавио опасном делатношћу већ је то чинио ГГ, а тужени је само био радно ангажован од стране ГГ као послодавца. Одредба члана 170. став 3. ЗОО може да се односи само на послодавца који би могао одговорати сагласно одредби члана 170. ст. 1. и 3. у вези члана 173. ЗОО. На туженог се као релевантно материјално право може применити само члан 170. према којој одредби нема одговорности туженог у конкретном случају јер у току поступка није доказана намера туженог везано за причињену штету. Стога је другостепени суд првостепену пресуду преиначио и одбио тужбени захтев као неоснован и обавезао туженог на плаћање трошкова поступка.

По оцени Врховног касационог суда, овакав став другостепеног суда је погрешан.

Наиме, не може се поћи од примене члана 5. став 2. Закона о раду и исти применити у овом случају. Ово је из разлога што ГГ није имао статус послодавца, нити је тужени био радно ангажован код ГГ. Назначени пропис дефинише случајеве када се ради о послодавцу и када је лице које обавља одређени посао формално радно ангажовано. Сходно томе, нема ни могућности примени одредбе члана 170. став 2. ЗОО. Ангажовање туженог од стране ГГ може се подвести под ангажман на који се примењује правна правила уговора о делу. Вршење сече стабала представља опасну делатност. Зато се у овом случају требало руководити одредбом члана 170. став 3. ЗОО. Тужилца као оштећена не може улазити у односе између туженог и ГГ који је ангажовао туженог да изврши сечу стабала. Сеча стабала представља опасну делатност, тужилца је због вршења опасне делатности и не предузимања свих заштитних мера приликом сече претрпела штету и сходно томе има право на накнаду штете коју је дужан да плати тужени. Какав је однос туженог и ГГ у погледу учествовања у накнади штете, није везано за тужбени захтев тужилце и они то могу регулисати у посебном поступку.

У овој правној ствари, првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање и правилно применио материјално право, а правилно определио и висину износа које је досудио тужилца како по основу нематеријалне, тако и по основу материјалне штете.

Имајући у виду све напред изнето, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучио је као у ставу првом изреке.

Одлуку о трошковима поступка суд је донео на основу члана 165. став 2. ЗПП и исти се односе на трошкове за стручни састав ревизије 18.000,00 динара, на име таксе за ревизију 77.308,00 динара за таксу на одлуку по ревизији 77.308,00 динара све сходно важећој АТ и ТТ.

**Председник већа- судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић